

zesentwintigste jaargang nr. 6

november/december 1974

DE NIJDAMSTRA TYNGE

PERIODIEK VOOR DE GESLACHTEN
NIJDAM, NIEUWDAM, VLEER, WIJNIA

NIJDAMSTRA

Orgaan der Nijdamstra-Stichting

Het Bestuur van de
Nijdamstra-Stichting
wenst alle neven
en nichten een
Prettig Kerstfeest
en een
Gelukkig Nieuwjaar

KERSTFEEST - CHRISTUSFEEST

**KERST-
FEEST!** De gevoelswaarde van dit woord, bij de ganse Christenheid, is wel een heel bijzondere. Immers, we denken dan direkt aan Christus en Zijn geboorte te Bethlehem. Christus, Zone Gods en Zoon des mensen, de Gezalfdde Koning, Profeet en Hoge priester voor de gelovigen, wie ze ook zijn en wáár ter wereld. Met als aards decorum de herders in de velden van Efrata. Met als hemelse entourage de Engelenzang: "Ere zij God in den Hoge en vrede op aarde in mensen des Welbehagens" (Eudokias).

Vanwaar die geestdrift van aarde- en Hemeling voor 't tafereel van die eenvoudige familie: Jozef, Maria en het kindeke Jezus? Vanwaar dat beweeg in Hemel en op aarde? Wel, ik vraag U, waar was zoiets eerder gebeurd hier op 't ondermaanse? Een baby, geboren in een verblijfplaats voor het vee? En die bezocht door herders, lovende en prijzende God! En die aangekondigd door een Engel met de boodschap: "Zier, ik verkondig U grote blijdschap, die al den volke wezen zal!" Ja, die ... gehuldigd door een gans Hemelheir! Waar was het eerder voorgevallen: De Schepper, Heer der zienlijke en onzienlijke dingen, God uit den Hoge en Die neergedaald als mensje klein en teder? Hoe liefelijk, hoe romantisch toch! Maar ook, hoe majesteitelijk en groots: Immanuel, de God met ons, die tabernakelen wilde temidden van de mensen, hen dienend, in opdracht van Zijn Vader Die in de Hemelen woont!

Bij velen van nu en toen overheerst en overheerste de ontroering, de wondere bekoring, de bewogen indruk, het tafereel. Maar ... waar was 't begrip? En waar is het thans?

't Kerstfeest is het meest algemene van alle Christelijke feesten. Het is wezenlijk, het is concreet, zo mooi en zo menselijk immers! Ja, en toch: het is nog heel iets anders. Is 't niet de vernedering tot de aarde toe? En begint ze niet hier bij de grot en bij de voederbak? Een vrijwillige vernedering, ik stem 't toe. Maar ... noodzakelijk en onontkoombaar en gericht op 't doel: De Verzoening! met God.

Immers, wat was 't geval? De mens had gerebelleerd, koos vóór Satan en tégen God, had de Duisternis liever dan het Licht. En zo trok er een scheur door de Hemel en door de aarde. Die scheur te helen, ziedaar de taak voor de Zoon des Vaders. In de grondeloze voortijdelijkheid had Hij die taak aanvaard. Vader en Zoon waren het eens geworden. Er kwam een hecht verbond tot stand, gewerkt door de Heilige Geest.

En nu zingt de Kerk der Eeuwen: "Rechtvaardigheid drong aan op straf; Genade drong om vrijgeleide; toen trad de Christus tussenbeide, Die ze allebei Voldoening gaf". Zie daar de glorie van Bethlehem! Kribbe en kruis, in één rechte lijn. Jezus werd Verlosser en Zaligmaker.

En hoe? Wel, raadpleeg Zijn geslachtsregister. Daaruit blijkt Zijn volkomen Heiland zijn, voor gans een wereld en voor allerlei slag van mensen. Wilde Hij niet geboren worden uit een Rachab, een vrouw van lichte zeden? En was één zijner voormoeders niet Ruth, van oorsprong een Moabietische, een heidense? Een afgodische? En dan neem ik nog even David. Zeker, hij was rijk en machtig en een koning. Maar pleegde hij niet de gruwel van 't Overspel? Welk een vernedering voor Christus, de Vorst der Liefde en eeuwige Trouw! Blijkt ook hieruit niet, dat Hij de ergste ontluistering voor lief wou nemen, de meest duidelijke, de diepst radikale voor God en mensen?

Wat wordt 't Kerstfeest nu prachtig, mijne vrienden! Immers, nu mag ik zeggen tegen U en tegen mij: zo diep, zo hoog, zo breed gaat de Liefde van God, dat ze allen en alles omvatten kan. Vromen als een Abraham en een Boaz, maar ook een dubieuze Tamar en een Achaz de Goddeloze. Goeden en bozen, Hij roept ze toe: "Kómt allen tot mij, die vermoeid en beladen zijt en Ik zal U ruste geven!". Zo'n volkomen Heiland werd de mens geboren.

Zondaars en Zondaressen, ze mogen komen met hun schuld, hun deemoed, hun aarzeling. Hij wijst niemand af. O nee, maar Hij wil "dat ze eens bij Hem zullen zijn, die God Hem gegeven heeft". En waar is het beter dan bij Hem? We zijn niet te arm en niet te rijk, niet te geletterd en niet te ongeleerd, niet te voornaam en niet te simpel. Discrimineren is Hem vreemd. Slechts één ding eist Hij: sola fide - geloof alléén; sola gratia - door genade alléén. Zo we zien op Zijn voorgeslacht, zo we letten op Zijn omwandeling op aarde, op Zijn woorden die Hij sprak, op Zijn Daad aan Golgotha's kruis, zo wéten wij: het is al, opdat wij, zondaars, zouden worden tot kinderen Gods! Dan buigen we dankbaar voor Het Kind van Bethlehem.

Iedere kerk of secte of beweging, die de zin van de geboorte Christi verstaan heeft, kan Kerstfeest vieren.

Waar 't geloof is, daar is zaligheid. En dan voert Zijn weg dwars door kerken en secten heen. Hij ziet het hart aan. Geef mij Uw hart. Zo nodigt Hij. Hij wil 't reinigen en tot Zijn woning maken. Geprezen zij Zijn Naam. Ja, want ...

Hosianna: Christus redt.

95
Kunnen we nu niet blij zijn, met de geboorte van Christus? Is zo 't Kerstfeest geen oorzaak van grote vreugde? O ja! Immers 't wordt feest in onze ziel, feest in onze woning, feest in kerken en in scholen, feest in dorpsuizen en kapellen. 't Wordt feest ook rond de Kerstboom, symbool van Licht en Eeuwig Leven. Bethlehem. Innerlijke vrede en vreugde. Stille verwondering. Maar ook luide jubel: Christus is geboren. En Hij is een Heiland. Ik mag Hem toebehoren. Ik mag reizen m'n weg met blijdschap. De heirweg van mijn leven voert naar 't Vaderhuis. Hallelujah!

"Wat Heil, een Kind is ons geboren.
Een Zoon gegeven door Uw kracht.
De Heerschappij zal Hem behoren,
Zijn last is licht, Zijn juk is zacht.
Zijn naam is wonderbaar, Zijn daden
Zijn wond'ren van Genade alleen;
Hij doet ons, hoe met schuld beladen,
Verzoend voor 't oog des Vaders treên."

Emmen

W. Wijnia.

Heeft U wel eens, naast alle andere kunstwerken in de tuin, het sterre-mos van dichtbij bekeken? 't Groeit in onze achtertuin en mogelijk is het een onkruid, maar ik ben er voor door de knieën gegaan en waak er voor, dat geen ijverige onkruidplukkende vingers het tussen de stenen uit halen. Het is waarschijnlijk het meest nietige en piete-peuterige plantje, maar in al z'n bescheidenheid om stil van te worden. Op minuscule steeltjes zitten de kleine witte sterretjes, waaraan het z'n naam te danken heeft. Het wordt door weinigen aangekeken en het neemt genoeg met een plaatsje tussen de stenen of pal tegen een muur. Er wordt over gelopen en een bij of hommelt gaat er niet op bezoek, maar het houdt stand! En 's winters denk je dat het nu toch wel gedaan zal zijn met dat onnozel plantje. Maar nee, de volgende zomer is het er weer, klein en dapper, en het tilt pralend z'n sterretjes op naar de zon. En je kunt er verloren bijstaan, vervult met bewondering voor de Schepper van dit miniatuur kunststuk.

W.S.-W.

FAMILIEBERICHTEN

Warkum, 2 nov. 1974
Aldewei 15

Tige bliid en tankber dogge wy jimme to witten de berte fan ús
jonkje en broerke SYBREN.

Th. Nijdam,
J. Nijdam-Jongema,
Durk, Gerbrich, Sytske en Arjen.

*

Donderdag 12 december is het een bijzondere dag voor

WIL GRIEBLING

en

JOKE APELDOORN

want dan trouwen ze in het Gemeentehuis te Ouderkerk aan de Am-
stel.

Receptie wordt gehouden in het Apollo-Hotel (Hallo!) van
16.30 - 18.30 uur aan de Apollolaan 2 te Amsterdam.

Toekomstig adres: Jupiter 103 te Duivendrecht.

Neef en nicht, mijn gelukwens! Ik hoop, wat ik ook verwacht, dat
het voor u een gezegende dag mag zijn. Dat wens ik als voorzitter
van de Nijdamstra-Stichting, en als vriend van de familie Griebling.

*

Plotseling is van ons heengegaan, onze lieve vader, groot- en over-
grootvader PIETER WIJNJA, sedert 10 april 1966 weduwnaar van
Trijntje Kamstra, in de ouderdom van 72 jaar.

Oppenhuizen, 2 oktober 1974, Tsjerkebuorren 30.

Sneek: F. Wijnja, H. Wijnja-Boersma.
J. Calf, G. Calf-Wijnja.
R. Wijnja, J. Wijnja-Kroon.
G. Wijnja, B. Wijnja-Feenstra.
P. Wijnja, F. H. Wijnja-Grasman.
H. Wijnja, M. Wijnja-Harsta

G. Wijnja,
C. J. Wijnja-Knorr.
Klein- en
achterklein-
kinderen.

Moegestreden ging van ons heen, op de gezegende leeftijd van ruim 100 jaar, onze lieve en zorgzame moeder en oma
MARTJE BIJL-NIJDAM, sedert 30 maart 1948 weduwe van J. L.
Bijl.

"Wij zullen haar missen".

M. van Delden-Bijl.

Groningen, 10 oktober 1974.
J. H. Janssenstraat 16,
Correspondentie-adres: Petr. Campersingel 147.

*

God nam tot Zich in Zijn Heerlijkheid onze geliefde zwager en oom
HAJJE HAIT SMA, weduwnaar van Sj. Wijnia, in de ouderdom van
84 jaar.

A. de Boer-Wijnia.

Franeker, 1 nov. 1974,
Rusthuis "Nieuw Klaarkamp".

*

Plotseling werd van ons weggenomen onze lieve zoon, broer, zwa-
ger en oom JOHANNES NIJDAM, op de leeftijd van 57 jaar, geliefde
echtgenoot van T. Bergstra.
Psalm 139 : 5 en 6 (onberijmd).

Bowmanville (Ont. Canada): R. Nijdam-Dijkstra.
Sneek: O. Nijdam, A. Nijdam-Boschma.
Bowmanville (Ont. Canada): Y. Bosgra-Nijdam.
B. Bosgra.
Bowmanville (Ont. Canada): J. v. d. Meent-Nijdam.
G. v. d. Meent.
Neven en nichten.

Peterborough, Ont. Canada, 8 november 1974.

*

ONTARIO

Ondanks de toenemende industrialisatie van Quebec en de snelle opkomst van Alberta met zijn rijke olievelden, is Ontario tot nog toe Canada's belangrijkste provincie.

Het is ook een grote provincie. Menig emigrant die het voorrecht heeft gehad wat meer van Ontario te zien en vroeger nooit verder dan het kleine Nederland was geweest, heeft vast gedacht dat er nooit een end aan kwam. Zelf zijn wij deze zomer een paar weken met de auto er op uit geweest en gingen zo ver noord tot de wegen óphielden. Toen zijn we met een trein nog 4 uur lang de wildernis in geweest.

Ook dáár woonden nog mensen. Het was toen prachtig weer en de natuur zo mooi en groen, we hadden er best wat willen blijven. Géén politie! Maar we dachten ook aan de komende winter! Wij waren daar in augustus! In september viel de eerste sneeuw er al weer. En nu, terwijl ik op 14 november nog rozen uit mijn tuintje op tafel heb staan en ook de geraniums nog bloeien, heeft men in het noorden al weer met sneeuwstormen en gladde wegen te kampen gehad. Hoe leven zulke mensen dan? Wij zijn zo verwend, dat alleen al de gedachte van zo primitief te moeten leven ons rillingen bezorgt.

Toch is het nog maar 20 jaar geleden dat ook wij in oude huizen leefden, soms drie kachels stookten om maar warm te blijven, het water in huis moesten sjouwen en er weer uit.

Om maar niet te vergeten dat kleine gebouwtje, een heel end van ons huis af, twee openingen erin ... We noemden dat destijds onze two-seater.

Maar ik wou het nog helemaal niet over ons zelf hebben. Dat doe ik misschien later nog wel eens.

Nu wil ik jullie eerst wat vertellen over de provincie waarin wij nu al weer 23 jaren gewoond hebben.

Ontario heeft een oppervlakte van 363.282 vierkante mijl en is dus 28 maal zo groot als Nederland, dat 12.883 vierkante mijl groot is. In het gebied van Ontario wonen 9 miljoen mensen, alleen dit cijfer bewijst al duidelijk de belangrijkheid van de provincie in het Canadese geheel, dat slechts 20 miljoen mensen telt. Van deze 9 miljoen wonen er plm. $7\frac{1}{2}$ miljoen in het zuidelijke gedeelte van Ontario, waarmee bedoeld wordt het gebied, ruwweg gesproken ten Zuiden van de Ottawa-rivier.

Alleen in Toronto en zijn naaste omgeving wonen méér dan één en een half miljoen mensen. In Hamilton en omgeving (waar wij wonen)

bijna een half miljoen, Ottawa heeft bijna het zelfde aantal inwoners als Hamilton en dan heb je nog Windsor met 150.000, London met ruim 150.000 en tientallen kleinere steden en dorpen met van 10.000 tot 100.000 inwoners. De totale productie van de provincie is even groot als die van de andere provincies samen, niet alleen dank zij de industrialisatie, maar ook dank zij de enorme vlucht die de landbouw er genomen heeft. Steden als Toronto en Hamilton zijn bij uitstek handels- en industrie centra. Hamilton wordt met zijn hoogovens en staalverwerkende fabrieken wel het Pittsburg van Canada genoemd. Rond Toronto en Oshawa, en in het z. w. in Windsor en St. Thomas is een enorme auto industrie gevestigd. Een zeer groot gedeelte van de industrie wordt gedreven met Amerikaans geld.

Het bouwen van de veel besproken en toegejuichte Sea-Way, waardoor grote schepen tot in het hart van het continent kunnen doordringen, heeft ongetwijfeld de ontwikkeling van handel en industrie sterk gestimuleerd.

In de provincie zijn ongeveer 150.000 farms. De landbouw is dus nog steeds belangrijk. Zowel industrie als landbouw wordt het meest intensief beoefend in het uiterste z. w. Hier in de buurt is veel fruitteelt, zonder kassen, dank zij onze warme zomers. Er wordt, naast de bekende landbouwgewassen ook vrij veel tabak verbouwd.

Meer naar het noorden vindt men een eveneens zich snel ontwikkelend mijnwezen. Rond Sudbury: goudmijnen, nikkel, koper, lood en zinkmijnen. Nog noordelijker en meer westelijk, boven de kust van Lake Superior, wordt veel ijzererts gewonnen, evenals het strategische uranium.

Overigens is het hoge noorden weinig geschikt voor een intensieve bevolking.

Ten noorden van de verkeersader die oost en west Canada met elkaar verbindt, treft men haast geen dorpen meer aan. Wij reden van de zomer 70 à 80 mijl zonder practisch een huis te zien, laat staan een dorp! Wij sliepen die bepaalde nacht in een 'blokhut', één van een groep van ongeveer 8 à 10 hutten, eigendom van een onderwijzer die er z'n zomer mee doorbracht om mensen, zoals wij, te laten overnachten.

Er was geen krant, geen t. v., geen radio en toen ik probeerde om thuis te bellen, was er niks dan wat gekraak in de lucht. Géén contact dus. Rustig was het wèl ...

Wat een bossen waren daar! We zagen ook grote pulpfabrieken en op één plaats was de rivier vol boomstammen. Men vertelde ons

dat dit laatste zomer was dat zo iets mocht. Om politie tegen te gaan zal men er wat anders op moeten verzinnen. Men vindt aan de noordkust van Lake Superior hele dorpen die gesticht zijn terwille en bestaan van de papierfabricage.

Vanaf de allervroegste tijd was zuid Ontario het meest geschikt voor bewoning door blanken omdat het zo'n ideaal klimaat heeft en vanwege de vruchtbaarheid van de slechts licht golvende bodem. Er is destijds dan ook verbitterd gevochten om het bezit van zuid Ontario. Eerst tussen blanken en Indianen, dan tussen Engelsen en Fransen en tenslotte zelfs tussen Engelsen en Amerikanen. Wij hebben hier in Stoney-Creek nog een standbeeld dat de herinnering aan zo'n gevecht levendig houdt.

Zuid Ontario telt menig slagveld en er zijn dan ook vele herdenkingsmonumenten en parken.

In de strijd met de Indianen hebben vooral de Fransen het spit afgebeten. Grote slachtingen zijn aangericht en menig emigranten gezin, eenzaam wonend in de onmetelijke bossen, is het slachtoffer geworden van de wraakzucht der Indianen.

Opmerkelijk is, dat in de talloze verhalen uit de oude tijd ook zoveel Hollanders een rol speelden. Niet alleen bevonden zich onder de vluchtelingen die na de vrijheidsoorlog van Amerika hun heil zochten in Canada verscheidene Hollanders, maar ook bij de aller-eerste bewoners van Ontario werden Hollanders aangetroffen.

In de omgeving van de stad Chatham, waar wij en ook onze ouders plus 11 broers en zusters, sommigen met hun gezinnen, 9 ongetrouwd, aankwamen, heeft zelfs een dorpje bestaan dat door een Hollander gesticht was.

Er wonen in Chatham nog verscheidene Canadezen, die zonder het zelf te weten, van Nederlandse afkomst zijn. Onze ouders emigreerden met de 9 ongetrouwde kinderen in mei 1949. Zelf kwamen wij in 1951. Mijn moeder, die toen 53 jaar oud was, ging met grote moed naar de avondschool, met als gevolg dat ze het engels vrij vlot sprak, totdat ze in later jaren toen de kinderen de deur allemaal uit waren en ze wat doof werd, weer terug verviel in het Hollands. Ze kon echter een preek goed volgen, haakte en breide uit Engelse patronenboeken en vader en zij hadden tot het laatst toe zeker 5 à 6 boeken per week uit de bibliotheek. Vader had in zijn jonge jaren wat engels geleerd en dat kwam hem hier ook goed van pas. Hij is hier nooit naar school geweest. Het gevolg van beider aanpassingsvermogen was dat ze een prachtig contact hadden met hun kleinkinderen, die van pake's verhalen over vroeger (wèl es wat aangedikt en vol van humor) smulden! Dat hebben veel emi-

grantenkinderen gemist: grootouders en ooms en tantes. En wij hadden juist geweldig veel familie!

Wij hebben wel gezinnen ontmoet waarvan de kinderen tot op 18 à 20 jarige leeftijd nog nooit een grootouder of oom en tante hadden gezien.

Toen dan ook de tijd aanbrak dat het contact met de familie in Nederland hersteld werd doordat het luchtverkeer vrij goedkoop werd, werd de vlag vaak uitgestoken als voor de eerste keer een vader en moeder overkwamen ...

Later begonnen óók broers en zusters te komen en nóg later héle volksstammen, tot grote consternatie van vele gezinnen, die jaar in jaar uit de vakantieplannen met het eigen gezin de lucht in zien gaan omdat de vakantie van de heer des huizes besteed wordt aan de gasten. Er is dan vaak maar één auto en als die vol is hebben de kinderen het nàkijken.

Jammer is dit wel! Het ging juist zo mooi!

Het luchtverkeer wordt nú weer veel duurder voor ons, zo, misschien gaan we allemaal wat kalmer aandoen.

Onze heit en mem zijn met een tussenpoos van 2 jaar overleden, resp. in 1972 en 1974, zónder lijden. Wij zijn nu uitgegroeid tot een familie van 89 personen en er komen steeds meer bij nu verscheidene van ons ook al gepromoveerd zijn tot grootouders.

Missen we Nederland erg? Ik geloof dat Nederland altijd een apart plaatsje in ons hart zal houden. We zien met verlangen uit naar een trip die we nog eens hopen te maken. Maar heimwee, nee, heimwee heb ik persoonlijk nooit erg gehad. Maar er wàren er wel die wel kruipend naar Nederland terug hadden willen gaan. Toen! Dat is nu allemaal wel over. Ook onze kinderen hebben, nu ze ouder zijn, grote belangstelling voor Nederland. Dat zal met onze kleinkinderen misschien anders zijn.

Nu eindig ik dit praatje.

Tot een volgende keer.

Geertje Wagenaar.

P. S.

Gegevens en datums die hier in voorkomen heb ik voor een groot deel overgenomen uit Calvinist Contact met toestemming van de redacteur.

G. W.

MODE

(Speciaal voor de vrouw - door W. S. - W.)

Nog niet zo heel lang geleden kon men, na een internationaal modegebeuren als de Parijse couture-shows, b.v. wel ongeveer weten hoe het algemeen modebeeld zou zijn waarnaar iedere vrouw in de westerse wereld zich zou gaan kleden, vroeg of laat, of ze het leuk vond of niet. Want het was nog de tijd dat de mode werd "voorgescreven" door de haute couture en men vond dat best.

Al kreunde het verzameld vrouwvolk onderdanig bij de strompelrok of de naaldhak, men dróeg het. Want het was mode. Men was tot dan gewend aan het feit, dat ergens - en dat was dan meestal in Parijs - een aantal ontwerpers kleren maakte voor een klein exclusief groepje, goed in de duiten zittende, beroemde en (daarom) invloedrijke vrouwen, en zij gaven daarmee de mode van dat seizoen aan. Net als vroeger toen de koninginnen en de hogere standen de mode "aangaven" doordat wat zij droegen en niet zelden "lanceerden" werd nagevolgd door de maatschappelijk onder hen liggende "standen". Mode in kleding (en ook in andere uitingen van culturele aard) ontstond bij een elite, bij een sociaal gesproken aan de top liggende groep, welke ideeën dan langzaam doordrongen tot op de basis van de maatschappelijke piramide, en wie het laagst van stand was, deed het laatst mee ... of helemaal niet!

Na de tweede wereldoorlog is er veel veranderd op allerlei gebied en dat heeft veel invloed gehad op de mode. Eerst was er nog steeds de bovenliggende elite die de toon aangaf. Wat een modekoning in de ware zin als Christian Dior in een tijd van grote textielschaarste, in 1947, heeft gedaan door met zijn New Look, de halflange, ontzettend wijde rok voor te schrijven, was bijna tegen de draad in, van wat kón, en toch heeft men hem slaafs nagevolgd.

Niet zo lang na die oorlog zaten er echter bij de shows der Parijse modehuizen niet alléén maar rijke dames. Voor het eerst waren er ook andere toeschouwers, behalve de verzamelde wereldmodepers, n.l. de inkopers van textiel- en kledingconcerns en confectieonairs. Zij kochten voor een lief bedrag de daar getoonde ideeën en/of modellen om ze, via de machine voor massaproductie "vertaald" en aangepast aan goedkopere materialen, in hun bedrijven te kunnen laten maken. De creatieve gedachten der ontwerpers drong dus nu al op een veel grotere schaal door tot een veel groter publiek dan voorheen.

De lieve jeugd echter, zo tussen de 15 en 20 jaar aangeland, ontdekte tot zijn ongenoegen dat er aan kleren voor hem bitter weinig

te vinden was, althans niets wat zij leuk vonden. Het was nog te veel het keurige, naar chique elegance neigende "dameswerk" wat de mode te bieden had, en dat beviel de jongeren niet in het minst. In Engeland en in Frankrijk "stonden enkele zeer jonge vrouwen op", die begonnen te maken wat zij zelf leuk vonden en waarop hun leeftijdgenoten als gekken insprongen! Zij werkten vanuit één klimaat, vanuit één levensgevoel: dat van de jeugd van na de tweede wereldoorlog.

De jeugd ging zijn eigen gang in de mode. Niks Parijse Couture met zijn elite ideetjes, men droeg wat men wilde. Of wat andere voorlopers aan het lijf hing: de provo's en de nozems, de teddyboys en de hippies, de popgroepen en noem naar op. Ze hadden invloed, vooral ook op de manier waarop de jeugd zich uiterlijk presenteerde. Ze werden en worden nog nagedaan, en de ontwerpers en industrieën, niet op het hoofd gevallen, stapten er na een verwarde aarzeling groot in.

Er is niet meer één zaligmakende mode, die duidelijk komt van één groep. Er zijn tal van bronnen waaruit de mode nu voortkomt. Van de straat, van de ontwerpers van de couture, van de ontwerpers van de confectie, van de vlooiemarkt, en uit de oude verkleedkisten op zolder . . .

Al die bronnen beïnvloeden elkaar. Er is thans een enorme verscheidenheid, de jongere mode heeft de oudere beïnvloed, de boel komt van alle kanten, met daarbij de kreet: draag wat je fijn vindt! Je doet maar, iedereen is vrij!

Is dat zo?

Als we zien hoe de jeugd gekleed gaat in hoofdzakelijk spijkerbroeken, al of niet gerafeld, met daarbij een "jackje" of een legerjack, gaan we ons afvragen of we niet bezig zijn het ene voorschrift door het andere te vervangen.

Wat zien we bijvoorbeeld bij de iets minder jeugdige dames?

Juist! Pantalons. Gestreept, geruit, gekleurd. Allemaal pantalons.

Willen we er zo graag uniform bijlopen?

Er is veel gebeurd in de mode, en er gebeurt nog steeds een hoop.

Het resultaat is: keuze te over.

De kunst is: goed kiezen uit de veelheid.

GENEALOGIE

002

Kinderen van REITZE WILLEMS NIJDAM en AALTJE JOHANNES
VAN DER ENDE.

X - 1451 - HOTZE REITZES NIJDAM

* 22.4.1850 te Oldeboorn.

+ op zestienjarige leeftijd te Gauw (Fr.) 3.11.1866.

X - 1452 - JOHANNES REITZES NIJDAM

* 20.4.1852 te Oldeboorn.

+ 2.2.1897 ald.

Van beroep veehouder, trouwde ... te ... GRIETJE
BOTTINGA.

* 21.3.1860 te Marssum,

+ 13.7.1936 te Oldeboorn.

Dochter van Abraham Bottinga en Adriaantje Dijkstra.

Kinderen:

REITZE JOHANNES, * 29.12.1880 te TEN BOER (Gr.), volgt.

ADRIAANTJE, * 3.2.1883 te WESTER-WIJTWERD (Gr.),

+ 26.12.1937 te Oldeboorn (ongetrouwd).

AALTJE, * 22.6.1888 te Oldeboorn, verpleegster,

+ 25.5.1948 ald. (ongetrouwd).

ABRAHAM JOHANNES, * 23.6.1891 te Oldeboorn, volgt.

JACOB JOHANNES, * 28.10.1893 te Oldeboorn, veehouder in ruste
(ongetrouwd), wonende Friesmahiem te Grouw.

X - 1453 - WILLEM REITZES NIJDAM

* 11.10.1854 te Oldeboorn.

Emigreerde naar Amerika, nadere gegevens nog niet
bekend.

X - 1454 - GATSKE REITZES NIJDAM

* 3.6.1857 te Oldeboorn, huwde EVERT DIJK van Gro-
ningen.

X - 1455 - WYTZE REITZES NIJDAM

* 26.12.1853 te Oldeboorn.

+ op jonge leeftijd te Gauw (9.2.1865).

X - 1456 - JETZE REITZES NIJDAM

* 17.9.1862 te Gauw, vrijgezel.

+ 29.10.1936 te Oldeboorn.

Kinderen van JOHANNES REITZES NIJDAM en
GRIETJE BOTTINGA:

XI - REITZE JOHANNES NIJDAM

* 29.12.1880 te TEN BOER (Gr.),

+ 11.12.1957 te Wommels (begraven te Jorwerd, waar hij
notaris was), huwde 23.5.1908 te Bedum (Gr.) met JO-

ANNA LAMBERTIA HUISMAN

21.12.1887 te Oldeboorn,

+ ?

Dochter van Kornelis Huisman en Frouwke Deen.

Kinderen:

GRETA JOHANNA (Reitzes), * 19.6.1912 te Amsterdam, directrice van een bejaardencentrum.

JOHANNES CORNELIS (Reitzes), * 28.5.1913 te Amsterdam, administrateur te Anjum (Fr.). (Nadere gegevens ontbreken mij nog.)

CORNELIS (Reitzes), * 16.11.1914 te Groningen, vrijgezel, gepensioneerd proc.houder ener bankinstelling, thans wonende te Mantgum.

HERMAN (Reitzes), * 29.12.1916 te Groningen, verblijf houdende in Wagenborgen.

XI - ABRAHAM JOHANNES NIJDAM,

* 23.6.1891 te Oldeboorn, hoofdopzichter bij de Nederlandse Spoorwegen, trouwde 3.1.1918 te Oldeboorn met TRIJNTJE JONGSMA,

* 29.9.1892 te Beverwijk,

Dochter van Hendrik Jongsma en Margaretha van der Minden.

Kinderen:

GRETA GERDA, * 14.12.1918 te Baarle-Nassau, informatrice bij de Nederlandse Spoorwegen, huwde LUCAS KET te LEEUWARDEN.

HENDRIK JOHANNES, * 12.6.1920 te Baarle-Nassau, volgt.

JOHANNES REITZE, * 11.1.1925 te Barneveld, huwde CORNELIA KERKLAAN en emigreerde naar Australië (Sydney). (Verdere gegevens nog niet in mijn bezit.)

Kinderen van ABRAHAM JOHANNES NIJDAM en TRIJNTJE JONGSMA.

XII - HENDRIK JOHANNES NIJDAM

* 12.6.1920 te Baarle Nassau, gezagvoerder bij de K. L. M., trouwde ... te ... met ALBERTINA JOHANNA VERHAGEN, * ... te Haarlem.

Dochter van Gerrit Verhagen en Albertina Johanna Burghoorn.

Kinderen:

ALBERTINA JOHANNA, * 18.3.1949 te Haarlem.

HENDRIK JOHANNES, * 27.9.1950 te Haarlem.

JOHANNA CORNELIA, * 25.11.1954 te Haarlem.

Wordt vervolgd.

Voor toezending van de ontbrekende gegevens houd ik mij vriendelijk aanbevelen.

Adres: C. v. d. Schoot Azn., Heerenhage 205, Heerenveen.

BESTUUR NIJDAMSTRA- STICHTING

- Voorzitter : T. Nijdam, Coornhertstraat 12,
Leeuwarden, tel. 05100-22167.
- Secretaris penningmeester : C. v.d. Schoot, Azn.,
Heerenhage 205, Heerenveen,
tel. 05130-24792.

LEDEN

- H. Nijdam-Smit : Boerhaavelaan 113, Groningen,
tel. 050-253701.
- K. Nijdam : Geastwei 24, Oudemirdum,
tel. 05147-405.
- W. Wijnia : De Hietbrink 10, Emmen.

POSTGIRO-REKENING : 82.67.24.

REKENING RABOBANK : gironummer: 81.46.57.
rek.nr. 3264.65.308.
beiden ten name van:
Penn. NIJDAMSTRA-STICHTING te
H E E R E N V E E N.

FAMILIEBLAD

- : "DE NIJDAMSTRA-TYNGE".
Lid/abonnees f 12,-- per jaar
(vóór 31 maart te betalen).
HALFJAARLIJKS f 6,--, mits
betaling plaatsvindt vóór
31 januari/juli.
Donateurs/leden f 6,-- per jaar.
Zelfde voorwaarden als hierboven
vermeld.

REDAKTIE

- : T. Nijdam, Coornhertstraat 12,
Leeuwarden.

BIJ ONBESTELBAARHEID GAARNE RETOUR AAN:

Coornhertstraat 12, Leeuwarden

zo mogelijk opgave van nieuw adres